

geliefde het land uitgesmokkeld en temidden van al het oorlogsgeweld wordt ze op een boot gezet. Ik zie de tengere vrouw huilen en huilen. Dit alles voelt hartsverscheurend aan, aangezien ze niet zonder hem wil vertrekken! Bovendien regent het met bakken uit de hemel, maar de ergste storm moet nog opzetten! ... De boot slaat om en ieder-een verdrinkt in de kolkende watermassa.

Via e-mail leg ik het verloop van de gebeurtenissen uit. Ik vertel Renée over het voorbije leven van haar als Aziatische vrouw en over wat er zich toen allemaal heeft afgespeeld.

Omstandigheden, waarmee Renée in het heden te maken krijgt, met name haar relatie, de aanhoudende regen en overstromingen, de slechte weersvooruitzichten en haar naderend vakantieverblijf in een Aziatisch land, hebben de oude ervaring in haar onderbewustzijn wakker geroepen. Ik vertel haar over de overeenkomsten in dat voorbije leven met het nu, maar vooral over de verschillen tussen toen en nu, zodat ze volgende week met een gerust(er) hart met haar partner op vakantie kan vertrekken.

Hierna vraag ik of ze de gebeurtenissen uit het verleden wil samenvatten in haar eigen woorden, zodat ze goed begrijpt wat er ooit is gebeurd.

Dit is wat Renée schreef:

"Er was eens een vrouw..."

Nee, in feite gaat het om een meisje. Ze woont in een klein dorpje in Korea en haar naam is Song. Ze woont er met haar vader en haar broertje. Mijn vader is streng en staat gekend als de kleermaker van het dorp. Het dorp ligt tussen lieflijke heuvels, waarop mooie velden en bossen huizen. Ik hou van dit land. Het klimaat is fijn, behalve het regenseizoen. Ik zorg voor mijn vader en broertje en wil later dolgraag schooljuffrouw worden. Hiervoor heb ik ook de toestemming van mijn vader. Bovendien hebben we een redelijk hoge status in het dorp... Op een dag komen de buitenlanders, het zijn er veel. Er is een oorlog aan de gang, maar ik weet er niet veel van. Ik ben bang van de buitenlanders. En ook van mijn vader, hij vertelt mij hoe gemeen en sadistisch ze zijn en vergelijkt ze met beesten.

Op een dag ontmoet ik Hem voor het eerst, ik ben aan het werk op ons land. Ineens staat hij achter me. Ik schrik. Hij is groot en praat rare woorden en hij ruikt zo anders. Ik ben bang. Maar hij lacht naar me en ik zie zijn ogen, die zijn blauw als het water van de rivier, maar ook zacht en vriendelijk. Hij pakt mijn handen en praat tegen me. Rare klanken. Ik lach terug naar hem. Ik voel vlinders in mijn buik. Hij tilt me op. De dag erna ga ik weer naar het veld en we ontdekken dat we beiden een paar woorden Frans spreken. We wandelen samen langs de rivier. We worden verliefd. Ik vertel niemand iets van onze ontmoetingen. Die zijn een lichtpuntje in een steeds donker wordende

wereld. Er is ook geweld in ons dorp, militairen die huizen binnenvallen, roven. De wereld is niet meer veilig. Er zijn kruitdampen, er wordt geschoten, er vallen doden, maar ik sluit me ervoor af en vlucht in een droomwereld...

Mijn vader heeft nu weinig werk en we hebben niet veel meer te eten. Ik krijg van mijn geliefde militair af en toe chocolade, ik vind het zilverpapier, waar het inzit, zo mooi. Hij is piloot en houdt er een hoge rang in het buitenlandse leger op na. Als we voor het eerst de liefde bedrijven, voelt alles zo goed en mooi aan. Hij is woest en teder als een waterval. Ik voel me het gelukkigste meisje ter wereld, ook al weet ik dat ik iets doe wat niet mag. Mijn vader zou ons beiden vermoorden, indien hij weet zou hebben van onze liefdevolle ontmoetingen...

Ik draag een geheim met me mee. Hem, en de kleine jongen die in mijn schoot groeit: ons kind! Ik ben blij en verdrietig tegelijk, want hoe moet dit allemaal nog goed komen? Ik durf Hem niet te vertellen dat ik zwanger ben, misschien wordt hij

wijderd zijn, gaat het steeds harder regenen en waaien. We hozen. Ik voel me ziek. Hij helpt mee met hozen. Het water wordt onrustig en onze boot gaat flink heen en weer. We weten niet waar we zijn. Het kan de rivier nog zijn of de zee. Alles is grijs en kolkt om me heen...

De boot zinkt! Maar het schijnt moeilijk tot mij door te dringen. Ik hoor kreten om hulp. Ik roep ook om hulp, om Hem. Waar is hij toch? Net was hij nog bij me. Als hij bij me zou zijn, zou alles wel weer goed komen. Ik krijg water binnen. Het water is koud en zoet. Ik ga onder. Dan blijf ik drijven. Drijven in de regen. Ik snap niet dat ik dood ben.

Ik voel me schuldig naar mijn vader en mijn kleine broertje toe. Ze zullen nooit weten wat er met me gebeurd is. Ook naar Hem toe voel ik me schuldig. Hij was een man in de fleur en in de kracht van zijn leven. Als ik hem niet had gesmeekt om met me mee te gaan, zou hij nog in leven zijn. Ik voel me schuldig ten opzichte van het kleine kindje dat in me groeit: wat had ik dat graag in mijn armen gewiegd... Als ik maar niet zo egoïstisch was geweest en niet gevluht was, zouden we allemaal nog in leven zijn!

Song was heel erg jong, naïef en romantisch. Ze was hopeloos verliefd. Ze kon er niets aan doen dat ze verliefd werd op die knappe,

spannende, verboden militair die haar het gevoel gaf dat ze speciaal was. Ze voelde zich bij Hem de mooiste vrouw op aarde. Hij hield van haar en dat voelde ze. Ze koos voor het hart en schakelde haar verstand uit. Hij heeft haar meegenomen, want zij had weinig keuze. Ze wilde enkel bij hem en hun kindje vertoeven. Hoe kan je haar dit kwalijk nemen. Ze volgde haar hart. Romantisch als ze was..."

"Ik hoef nu niet meer bang te zijn voor overstromingen en regen, want dit alles was toen."

Door het uitschrijven van deze gebeurtenissen, die zich in het verleden hadden voorgedaan, begrijpt Renée waarom uitgerekend nú, dit vorige leven wordt opgerakeld. Heden en verleden zijn door elkaar gaan lopen vanaf het moment dat ze zich zorgen maakte over de liefde in haar huidige leven, over de hoeveelheid werk waarin ze bijna 'verdronk'. Daarbij kunnen de hevige regenbuien en overstromingen overal in de wereld worden opgeteld, zo ook de wil om naar Thailand op reis te gaan en de schuldgevoelens, woede en huilbuien rondom haar menstruatie. Renée wilde namelijk echt graag zwanger worden, maar tot op heden lukte dit niet. Dit alles triggerde een onafgewerkt, vorig leven van Song uit Korea. Song, die bij de liefde van haar leven wilde blijven, zwanger was, maar jammerlijk verdronk.

WATERLANDERS
Vandaag komt alles samen. Jij twittert over overstromingen. Ik reageer. Ik zit in een vacuüm, zo voelt het, in het oog van de storm ...

boos. Ik ben zo blij en zo verdrietig tegelijk, ik huil wat af. Mijn vader wordt boos als ik huil en dan vlucht ik de velden in...

Hij vertelt me dat hij weg moet, ze worden ergens anders gelegerd! Ik vertel Hem van het geheim in mijn schoot. Hij schrikt. Ik zie aan zijn ogen dat hij dit niet gewild had. Ik zie pijn. Ik smee Hem mij met zich mee te nemen. Hij zegt wat te gaan regelen en de dag erna ontmoeten we elkaar opnieuw. Ik weet dat ik voorgoed weg moet uit het dorp, waar ik zoveel van hou, en neem in gedachten afscheid van mijn vader en mijn broertje. Ik neem wat kleine spullen mee, bind ze in een doek, en werp een laatste blik op ons lieflijk houten huisje tussen het groen.

Hij neemt me mee naar de rivier. We lopen uren tot we in een groter dorp komen, waar ik al eens ben geweest. Daar koopt hij een plekje op een schip voor mij. Ik wil niet weg, ik wil bij Hem blijven! Hij zegt dat we elkaar in een ander land zullen ontmoeten. Vervolgens gaan we samen naar zijn land, waar we er zullen trouwen. Ik geloof het niet en wil alleen maar dat hij bij me blijft. Ik huil met lange uithalen en ben ontroostbaar. Hij gaat met me mee op de boot! Hoe dit goed kan aflopen weet ik niet, ik weet alleen dat hij bij me is en dat is alles wat telt. Ik probeer een plekje te vinden op de boot, maar er zijn teveel mensen. Ze stinken en zijn ziek. Ik lig in zijn armen. Het gaat regenen. De eerste uren is dit nog draaglijk, maar naarmate we verder van het vasteland ver-